

Ninna Arge hefur vitjan av dóttirini sum býr í Danmark. Slík vitjan er kærkomin avbrótin í gerandisjagginum, heldur Ninna

tá húsólkið var til arbeiðis, og tí var tað ein glotti í einseminum, at heimahjálpin kom at vitja, práta eina løtu og kann, hvussu stóð til.

Her var eisini uppgávan hjá heimahjálpin at gera reint í stovuni og annars at hjálpa tí eldru konuni við ymsum gerðarmálum í tí dagliga.

Prátið gekk eisini listiliga um tey av teimum ungu, sum ikki vóru so dugnalig at klára seg sjálvan, men eisini um tey, sum sýndu eins nógv sjálvbjargni, sum ungfólk fyrri hálvari öld síðan. Ikki vóru tað øll, sum konan vildi geva hvørki »gull ella kopar«, sum hon tók til. Hon var kortini nøgd við umstøður sínar, men longdist til heimbygdina, har hon hevði búið alla sína tíð. Nú vóru húsini so vánalig, at ikki bar tað til

hjá henni, at búgva í teimum. Hon hevði kortini vónað, at eldri fólk fingur stuðul til bjálving av egnu húsum, og hon hevði eisini hugsað um at farið til heimbygdina summarhálvuna, um møguleiki hevði verið fyrri at bjálva húsini, men helt nú ikki, at hesin møguleiki var tilstaðar.

Hóast 83 ára gomul, so var hon dugnalig við stokkunum, og plagdi at senda til heimavirkið at selja. So gekk tíðin við tí, sum hon málbar seg.

Ragna Poulsen steðgaði til kl. 11, so vóru stundir at fara heim til sín sjálvs, at syrgja fyrri døgurða til egnu familju, til vit aftur hittast kl. 13.

Ragna sigur, at arbeiðið í summum forum er ógvuliga strævið, serliga tá sjúklingarnir eru lamnir, og tí skulu liftast og lætt-

ast. Her heldur hon at heimahjálpin er væl tilrættis lögð, tí vanliga hava tær tungar og lættar sjúklingar skiftivís, so stundir eru hjá heimahjálpin at renna møðina av sær við lottum uppgávum millum tær tungu.

Tá vit hittast aftur kl. 13, eru tær tveir heimahjálparar um sjúklingin, sum skal fara á gólv eftir at hava fingið sær ein døgurdablund. Fyrrapartin hava tveir aðrir heimahjálparar vitjað í hesum heiminum, og tá Ragna hevur hjálpt starvsfelaga sínum við tí tyngra arbeiðnum, kann hon fara víðari til næsta sjúkling, meðan hin verður eftir og syrgir fyrri at sjúklingurin fær eta og okkurt at takast við.

Í hesum heiminum er vitjan av dóttirini, sum býr í Danmark. Hon plagar at vitja mammuna hesa árstíðina, tí sum hon sigur, — tað gagnar mammuni best at fáa vitjan hesa tíðina, sum annars er myrk og kold, og mamman livgast upp av at koma úr gerandisjagginum.

Vit takka fyrri okkum, eftir at hava prátað eina løtu, og fara víðari.

Seinasta vitjanin henda dagin er hjá konu, sum hóast stórt brek, er ógvuliga virkin. Hon hevur sett sær fyrri, hvat dagurin skal nýtast til, og byrjar longu kl. átta á morgni á frittiðarheiminum, har hon ger ymist hondarbeiði, og

annað í felag við hinum á frittiðarheiminum.

Neyðugt at vera virkin

Hóast hon skal brúka nógv orku til hondarbeiðið, sum er listarligt fráfarið, so hendur tað ofta, at hon ikki kemur heim aftur fyrr enn kl. 13, og ikki altíð eru stundir at fáa ein blund, aðrenn heimahjálpin kemur. Tað er tí ein kærkomin avbrótin at fáa ein kaffimunn og práta um tað, sum skal gerast, meðan heimahjálpin er í arbeiði.

Hetta gera vit eisini henda dagin, og tær semjast um, at konan skal strúka nakrar blusur. — Hetta vil hon helst fáa frá hondini sjálv.

Soleiðis vil hon helst gera, og heimahjálpin fer síðani undir sitt arbeiði. Tær skunda sær báðar, tí tær eru í ferð við at lesa bókina Minnislýsingar hjá Eiden Müller, og tá illa gongst hjá tí brekaðu at lesa, so er tað uppgávan hjá heimahjálpin at lesa eitt brot fyrri hvønn dag tær báðar hittast.

Nú er tíðin so mikið fráliðin, at vit ikki vilja seinka heimahjálpin meira. Vit fara avstað aftur, meðan heimahjálpin og konan práta hugnaliga víðari um, hvat tær annars skulu fáa av skafti henda dagin.

Hetta er bert eitt brot burturúr einum degi hjá heimahjálpin, og ikki eru øll gerðarmálini tikin við í hesum. Bert var ætlanin at greiða frá, hvussu ein slíkur dagur gongur, og

hvussu ymiskar uppgávur ein heimahjálpar hevur.

Tað var greitt frá byrjanini, at heimahjálpin sum soleiðis hevur nógv um at vera. Hon skal vera arbeiðssom, og kvik. Samstundis skal hon hava stundir at práta við sjúklingarnar, og hetta krevur mangan eitt tolsemi, sum neyvan er at finna á einum stovni, sum eitt røktarheim ella sjúkrahús er í starvshatti.

Heimahjálpin verður eisini biðað eftir í tolni, tí hon er ofta einasta fólk, sum vitjar sjúklingin um dagarnar, og er tí sum ein glotti í gerandisdegi teirra.

Hetta setur stór krøv til teir persónar, sum hava slíkt yrki. Og hetta var júst tað vit fingur innli at henda dagin.

Asla og Ragna avmyndaðar í forstovni hjá Aslu

Tað hugnar eisini um í tí dagliga, at heimahjálpin pyntar um sjúklingin, sum dæmar væl at verða greidd

Stundir skulu eisini vera til at práta við sjúklingin og familjuna, sum kanska kunnu siga heimahjálparum eitt og annað, um hvat torur er á